

PLAYING
AT
HER TABLE

FERDINANDO
FREGA

AD MENSAM EIUS LUDENS

The Art of Attraction · 02

Anni praeteribant, non tamen multi, et inter lectiones et intermissiones conclave meum erat gymnasium. Inter follem canistrarium, follem volaticum et pediludium quinquorum, ibi tempus terebam. Quotiens magister in verum conclave intrabat et me ibi inveniebat, sollicitus erat quid facerem — sed ego tantum ad vestes siccas sumendas veneram, propter sudorem.

Putabam me ludere posse nec animadverti, sed iam birotam automatarium habebam, Laverda 125. Bene vestiebar, et crumena matris meae mihi egregie serviebat quotiens nummos minutos contineret; si chartae nummariae integrae fuissent, numquam eas tetigissem. Laqueus perfectus erat.

Illa pecuniam a patre meo dormiente sumebat et mihi ne verbum quidem dicere iubebat, et ego eam ab illa sumebam cum non aspiceret. Denique puer eram cognomine Frega — Italice, is qui surripit. Ahahahae.

Quodam die in gymnasio puella formosa ad me accessit, alta et gracilis, et loqui coepit. Ratiocinatore non opus erat ut summam eius computares.

Me invitavit ut eam viserem. Viginti chiliometra ab oppido habitabat, et quodam post meridiem birota automataria profectus sum ut eam inviserem.

Cum advenissem, domum eius telephonaui ut dicerem me in vico esse et nos convenire posse, sed illa restitit, persuadere

conans ut domum suam venirem et totam familiam
cognoscerem — cane quoque comprehenso.

In birotam rursus ascendi et unde veneram redii. Postridie illa
impetum fecit, rogans cur domum suam non venissem, et
 respondi: non eram vestitus ad sponsalia sollemnia, ac ne
anulos quidem attuleram.

Plus duobus mensibus me non dimisit. Cottidie eadem
quaestio: quando nos videbimus? Et cottidie idem responsum:
videamus quando mater mea vacet, ut eam cognoscas.

Et illa: cur?

Et ego: necesse est ut tibi cum ea conveniat. Misella, in sella
rotali sedet — aliquis eam curare debet.

Cum intellexit in quam rem ingressura esset, numquam rediit.
Postridie abierat.

Paucis post annis eam in superforo forte offendi et matri
meae, optime valenti, commendavi. Inter lineas legens me
rogavit quid accidisset — quomodo convaluisset, quomodo
sanata esset — et respondi: curatione cellularum staminalium
et magia mulierum.

Mater mea me aspexit, deinde subrisit et dixit me vere filium
suum esse, sed serius ocus aliquem pellem meam in rectam
partem demulsurum esse. Quod nesciebat, erat me pellem
saepe mutare, nec illam umquam eandem mei formam bis
inventuram esse.

Ferdinando